

«Δεξίωση» της Ειρένας Ιωαννίδου Αδαμίδου και «Ο θάνατος και η ανάσταση της Παυλίνας»

του Λεωνίδα Μαλένη από το Σατιρικό Θέατρο.

Σκηνοθεσία: Δέσποινα Μπεμπεδέλη. Σκηνικά- κοστούμια: Στέφανος Αθηνάινης. Παίζουν: Σπύρος Γεωργίου, Στέλλα Μαλλοτίδου, Βασίλης Μιχαήλ, Δέσποινα Μπεμπεδέλη, Χρίστος Γρηγοριάδης.

ΤΟ ΣΑΤΙΡΙΚΟ Θέατρο ανοίγει τη χρονιά με δυο μονόπρακτα, τη «Δεξίωση» της Ειρένας Ιωαννίδου Αδαμίδου και το «Θάνατο και την ανάσταση της Παυλίνας» του Λεωνίδα Μαλένη. Το πάντρεμα των δυο έργων σε μια παράσταση μάλλον οφείλεται στην κοινή κυπριακή καταγωγή τους και στη μικρή τους διάρκεια. Δε βρίσκω άλλα συνεκτικά στοιχεία μεταξύ τους, απεναντίας η ανομοιότητα των μερών είναι ένα από τα χαρακτηριστικά της παραγωγής.

Όπως αναφέρεται στο πρόγραμμα της παράστασης η «Δεξίωση» είναι μια παραβολή. Η αισθητική της παραβολής (στη λογοτεχνία, στην εικαστική τέχνη και στο θέατρο) απαιτεί γενίκευση των μορφών σε τύπους, επάλειψη των ασημάτων βιογραφικών λεπτομερειών και διαφανή συμβολισμό μέσα από τον οποίο να διαβάζεται το μήνυμα της παραβολής. Το θεατρικό μονόπρακτο της Ειρένας Ιωαννίδου Αδαμίδου δεν έχει την αισθητική της παραβολής. Οι ρόλοι του μπορεί να στερούνται προσωπικών χαρακτηριστικών, αλλά δεν παίρνουν διαστάσεις γενικευμένων τύπων, και η ιστορία δεν έχει συμβολική λιτότητα χάρις στην πληθώρα των βιογραφικών στοιχείων του ζευγαριού των «εισβολέων», στοιχείων υπερδεμένων και -όπως μαθαίνουμε- πλαστών. Και το σημαντικό-τερο, το μήνυμα δεν είχε τη σαφήνεια της παραβολής. Αν δει κανείς το έργο από την πιντερική του πλευρά, στην οποία μας παραπέμπουν οι εισβολείς, εκείνο που ξενίζει είναι η απουσία της αποκάλυψης, ενός από τα κύρια στοιχεία της αυθεντικής πιντερικής της μεταπιντερικής επιγονικής αισθητικής.

Οι νύξεις του κειμένου για τη φθαρμένη τους σχέση, την αποξένωση μεταξύ τους, την κόφια κοσμικότητα χρειάστηκε να υπογραμμιστούν έντονα από τη σκηνοθετίδα και τους ηθοποιούς Σπύρο Γεωργίου και τη Στέλλα Μαλλοτίδου, επειδή το καθαρά κειμενικό υλικό δεν ήταν αρκετό. Συνήθως στα έργα της πιντερικής

σχολής οι «εισβολείς» λειτουργούν ως καταλύτης, ως εργαλείο αποκάλυψης. Στη «Δεξίωση» όμως αυτό δε συμβαίνει για τρεις λόγους: πρώτον, οι ήρωες από την αρχή δεν φορούσαν μάσκες, δεν έπειθαν, αλλά ούτε και παρίσταναν τους αθώους ή τους τίμιους, δεύτερον, όταν η απειλή των εισβολέων να αποκάλυψουν κάτι ένοχο ή κρυμμένο εις βάρος τους, τους διώχνει από το σπίτι τους, αυτοί... απλώς φεύγουν, χωρίς να εμφανίσουν κάποιο κρυμ-

μένα ένοχο, αμαρτωλό, αποκρουστικό πρόσωπο κάτω από τις μάσκες που υποτίθεται αφαιρέθηκαν, και τρίτον, οι ακάλεστοι ξένοι, οι Μαριάννα Καυκαρίδου και ο Βασίλης Μιχαήλ, είναι υπερβολικά φορτωμένοι με μικρολεπτομέρειες για «εργαλεία αποκάλυψης». Η αυτοπαρουσίασή τους παίρνει υπερβολικό χρόνο και υποκριτικό κόπο για μια μπλόφα, για ένα απατεωνίστικο κόλπο. Ο χρόνος και η υποκριτική ουσία που χρησιμοποιήθηκαν για το ζευγάρι-εργαλείο δεν άφησε περιθώριο για το ζευγάρι-υποκείμενο της αποκάλυψης.

Το μονόπρακτο του Λεωνίδα Μαλένη «Ο θάνατος και η ανάσταση της Παυλίνας» παρά το μικρό του μέγεθος και παρ' ό,τι γράφτηκε... «με αφορμή» προλαβαίνει να δώσει μια ολοκληρωμένη και ισορροπημένη μορφή. Ο ρόλος είναι καλογραμμένος και αποτελεί ποιοτικό υλικό για τη θαυμάσια υποκριτική μινιατούρα από τη Δέσποινα Μπεμπεδέλη. Παλιά θεατρίνα που έζησε περισσότερα χρόνια από τη δόξα της, αλλά όχι από την αξιοπρέπεια της, μια μακρινή ρεπλίκα της Μοντ. Η Μπεμπεδέλη γοητεύει το κοινό και η Παυλίνα της το νεαρό γραφειοκράτη (ο Χρίστος Γρηγοριάδης καταφέρνει να δείξει τη σταδιακή επίδραση της γοητείας πάνω του). Βέβαια, και η «αφορμή», με την οποία γράφτηκε το έργο, είναι μια εντυπωσιακή λεπτομέρεια της κυπριακής πραγματικότητας. Το πιστοποιητικό ζωής ή μάλλον «μη θανάτου» που παρουσιάζουν οι συνταξιούχοι στο κράτος είναι άξιο λογοτεχνικού και θεατρικού σχολιασμού.

*Αν δει κανείς το
έργο από την
πιντερικής του
πλευρά, στην οποία
μας παραπέμπουν
οι εισβολείς,
εκείνο που ξενίζει
είναι η απουσία της
αποκάλυψης, ενός
από τα κύρια
στοιχεία της
αυθεντικής
πιντερικής της
μεταπιντερικής
επιγονικής
αισθητικής.*